

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

(No 46. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 12 November 1854. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. VIII årgången)

شکوهت و سلطان عبدالمجید خان اقصیٰ از حضرت تدوینکننده گرامه محترمه ای
عصمته فاطمه سلطانک تصویر لریده

Fatime Sultaneh.

Sultanens dotter Fatimes förmälning i Constanti-nopel.

I första veckan af Augusti utvecklade sig i sultanernes stad en på länge ej sedd prakt. Det tycktes som om det gamla österlandet ånyo hade uppvaknat med alla sina under. Det gällde nemligen Fatime Sultanehs förmälning med Ali Gholib Pascha, Reschid Paschas son. Förmälningen egde rum den 7 Augusti i palatset i Baltaliman, som sultanen skänkt sin dotter i brudgåfva. Denna dags morgon församlade sig ett stort antal personer i Baltaliman, en dal, som har en betydlig utsträckning bakom palatset, är mycket jemn och egnar sig förträffligt för Kefs, d. ä. små kottier, af hvilka Turkarne äro mycket roade. På begge sidor af dalen voro för pascharne och andra utmärkta personer uppförda trettio praktfulla tält, under det att mindre tält voro bestämda för betjeningen, kök o. s. v., men midt i dalen höjde sig ett mycket stort tält för de främmande magternas gesandter, som härifrån hade den herrligaste utsigt öfver den med sköna trädgrupper rikligt försedda dalen.

Den 8:de blef den del af prinsessans utstyrsel, som bestod af husgeråd och dylikt, transporterad i en mängd båtar från palatset Tschheragan till Baltaliman. Båtarna styrde i en lång rad efter hvarandra och åstadkom med sin frakt af kostbara möbler en imponerande anblick. Man såg här skönt arbetade mangaler (fyrpannor), praktfulla speglar och divaner, skrin med blått, rött, grönt och violett öfverdrag af sammet, betäckt med guld, silver och ädla stenar. Följande dagen var folkträngseln ännu större och scenen mycket liflig.

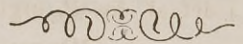
Den 10:de fördes slutligen bruden till sitt nya hem, beledsagad af rikets högsta embetsmän och damerna i hennes harem. Omkring klockan 4 på eftermiddagen bröt bröllopskaran upp från det kejsrerliga palatset i Tschheragan och tog vägen öfver backarne. Först kom en musikkorps till häst, derefter ett regimente lansryttare på skimlar och ett annat på suxar; efter dem turkiska dignitärer i guldbroderade uniformer på herrliga arabiska hästar; derefter ulemas i gröna och purpurfärgade talarer, sedan andra medlemmar af detta stånd i grönt och guld, och midt bland dem Scheich-

ul-Islam (Turkiska påfven) i snöhvitt talar och turban af samma färg, från hvilken guldbroderade band hängde ned öfver ryggen. Derpå följde den kejsrerliga livvaktten och efter denna sultanens söner i fyra praktfulla vagnar. Nu först kom bruden i en förgyld vagn, dragen af sex med rött och guld prydda engelska hästar. Man kunde gerna utan öfverdrift kalla denna vagn en guldvagn; ty tillochmed hjulekrarna voro öfverdragne med guldbleck. Gardiner af de dyrbaraste tyger dolde den unga bruden för de nyfiknas blickar. Öfversten för snöpingarne, som redo framför vagnen, var en liten tjock neger med generösa päletter. Hans bröst blixtrade af ordnar, hans rock var styf af guldbroderi och hans häst var formligen öfverlastad med guldsirater på rem- och sadeltyg. Hvar och en af snöpingarne var ledsagad af tvenne tjenare till fots, hvilka buro sultanens livré. — Efter den förgylda brudvagnen följde en annan försilfrad och förspänd med sex hästar och derefter en förgyld dito; efter dessa följde femton fyrspänniga vagnar, af hvilka flere voro förgylda och prydda med inlagde och utskurna arbeten. Ett tredje lansregemente med en musikkorps och en öfverskådlig massa vagnar, ryttare och fotgångare slutade tåget.

På högra och nedre sidan af dalen var upprest en mängd med grönt och flaggor smyckade tält och hyddor, uppfyllda med fruntimmer i alla upptänkliga dragter, och framför hvilka infanteri och kavalleri var uppställt. Då bruden hann fram till sin plats, lyftades hon ur vagnen och följdes in af pascharne, hvilka, sedan de för brudgummen hemburit sina lyckönskningar, begåfv sig till de ofvannämnda tälten, hvarest en med orientalisk lyx utstyrd taffel väntade dem.

Nu började festligheterna i tälten bakom palatset, och här såg man nu de förnäma turkarne hvila på divaner och i långa laguna drag insuga röken ur sina pipor under det de åskådade dansrinnorna, som i lätta fladdrande klädningar och med upplöst hår utförde vällustiga dansar till gästernas underhållning; men på turkiskt vis förrådde ingen mine, intet utrop den beundran och hänryckning, som de allvarsamme muselmanerna kände vid klangen af kastagnetterna. De icke inbjudne åskådarna, bland hvilka i synnerhet befann sig en mängd

fruntimmer, som med halft beslöjade ansigten betraktade skådespelet från sina vagnar, höllos på vederbörligt afstånd af en turkisk pierrot, med ett slags biskopsmössa på hufvudet; han gjorde förfärliga grimacer och slog omkring sig till höger och venster med en lång käpp. De turkiska musikanterna sutto på marken och gjorde ett fasligt buller med klarinetter, tamburiner och en högst omelodiös sång. På detta sätt förlustade man sig i tälten till fram på qvällen, då ett praktfullt fyrverkeri slutade festen.

Lithografen Hr C. Petersens uppfinning.

I Aftonbladet förekom för någon tid tillbaka följande berättelse:

Homoeografi eller konsten att återgifva all slags tryck, gravyrer &c. Om denna intressanta uppfinning, hvarom vi vid ett föregående tillfälle meddelat våra läsare en kort underrättelse, läses i en pariserkorrespondens till "New-York-Tribune" för den 23 sistl. Sept. följande närmare upplysningar:

"Bland de mest intressanta nyare uppfinningar är den af hr Boyer; han har utvecklat den till en praktiskt nyttig konst, och den utöfvas i närvarande ögonblick vid Rue Racine under namn af homoeografi. Jag tillbragte der i går en timmas tid med att, så vidt det lät sig göra, undersöka processerna och beundra resultaterna. Den förtjenar hela spaltens loford och beskrifning, och jag kan endast gifva några rader. Homoeografien är fullbordandet af alla stentryckets löften. Hr Boyer intar en rang vid sidan af Gutenberg och Sennefelder. Gif hr Boyer ett exemplar af "Tribune" (en tidning af 42 täta sexspaltiga sidor) — lika godt om det sist utkomna numret eller det första som utgafs — svärtans ålder och formatets storlek göra ingenting till saken — och om en half timma återställer hr Boyer till er två exemplar bland hvilka en vanlig granskare omöjligt kan skilja kopian från originalet. Hvarken syn-, lukt- eller känsel-sinnet kan upptäcka det minsta spår af hvad behandling originalet varit underkastad. Om gravyrer äro intryckta bland texten, om de i stället att hafva lemnat pressen detta år, trycktes år 1500, så blifva ändå resultaterna desamma, en trogen kopia och ett aldeles oförändradt original. Jag jemförde en sida munkstil, tryckt 1503, ett af Albrekt Dürers kopparstick, ett nummer af "Illustrated London News" för den 24 April 1854, och ett nummer af den franska "Illustration," med de särskilda aftrycken, och kunde icke upptäcka någon annan skillnad än den som kan förekomma mellan särskilda afdrag från sam-

ma plåt eller samma stereotypform. Sålunda syntes Omer Paschas porträtt i det eftergjorda London-News vara ett bättre aftryck än i originalnumret, men endast så mycket bättre som kan bero på svärtan och behandlingen i pressen.

Om hr Boyer, eller rättare föreståndaren för hans litografiska magasin med hvilken jag talade, icke alldeles oriktigt beräknar eller öfverdrifver dess fördelar, så är denna nya uppfinning på vägen att bli en betänklig medtäffare för bektryckerikonsten, bedrifven på det gamla sättet."

Det har icke kunnat undgå att väcka förundran att höra det denna uppfinning omtalas såsom varande ny, då man känner, att vår litograf, hr C. Petersen, för flera år sedan gjort samma upptäckt, hvarpå man haft bevis i det af hr P. utgifna *Illustrerade Söndagsmagasin*. Mången har kanske trott, att de i detta magasin förekommande plancher äro vanliga stentryck, men detta är icke förhållandet, utan de äro på papperet öfverförda genom ingenting annat än s. k. "homöografi," hvarom AB. talat, ehuru hr P. gifvit sin konst det enklare namnet af "öfverförning"

Red. har varit i tillfälle att taga förfaringssättet härvid i betraktande och har ej kunnat annat än förebrå sig att hafva hittills ägnat denna uppfinning så liten uppmärksamhet. Sedan vi nu närmare tagit kännedom af densamma, har den synt oss särdeles intressant. Det yttre af proceduren förefedde sig på följande sätt:

Man tog en planche, öfvergjöt densamma med ett kemiskt fluidum, lät den genomgå ett par torknings- och tvättningsprocesser och lade densamma sedermera på stenen, som vid en lätt pressning fullkomligt återgaf planchen, utan att denna deraf skadades. Efter åter några enkla processer med kemiska beståndsdelar var den å stenen sålunda öfverförda planchen beredd att emottaga trycksvärtan och kunde sedan återgifvas på papper i *huru många exemplar som helst*. Hela proceduren var utförd på mindre tid än en timma. Det är på detta sätt hr Petersen i sitt *Söndags-Magasin* öfverför plancher ifrån originaler: det var ock på detta sätt den i Hand. Tids. meddelade större planchen öfver Sebastopol var öfverförd i nära 3000 exemplar. På samma sätt som dessa plancher kunna äfven andra tryckta eller skrifna blad med fullkomlig likhet mångdubblas i *huru många exemplar som helst*.

Det har varit oss ett nöje, att lemna hr Petersen detta erkännande, ty det synes oss

vara billigt, att han får behålla den prioritet till sin uppfinning, som honom med rätta tillkommer. Vi beklaga endast att vårt land erbjuder honom så få resurser att göra sig sin upptäckt till godo, ty den skulle derigenom utan tvifvel kunna uppbringas till ännu större fullkomlighet.

(Ur G. H. o. S. T.)

Om nyttan af svinborst och sättet att samla dem.

Nyttan af svinets hår och borst, och det värde desamma till följe häraf äga, erkännes i allmänhet ej tillräckligt hos oss. Den värderikaste delen af svinets borst äro de så kallade *Kammborsten*, som växa på djurets rygg; de äro längst, starkast, hafva den största elasticitet, och äro derföre de, som mest eftersökas och bäst betalas af borstbindare, skomakare m. fl. Men äfven borsten från djurets öfriga delar, hvilken af borstbindare kallas hår, utgöra en handlsartikel. Skulle också borstbindaren icke begagna dem, så vore det dock anledning nog att sorgfälligt samla dem, för att användas till stoppning i stället för tagel. Äfven det allrasämsta svinhår kan muraren och hvitlimmaren begagna såsom tillsats till ler- och kalkbruk. Svinhår äro visserligen ej så veka som tagel, men hvad elasticiteten beträffar, så komma de hvarandra temmeligen nära. För att kunna använda dem såsom ersättning i stället för tagel, måste de först tvättas och torkas, hvarefter man piskar dem, för att uppluckra dem och befria dem från ännu möjligen vidhängande orenlighet. Derpå kardas de med ullkardor och spinnas till streck, dem man kokar i vatten, torkar i ugn och slulligen upptvinnar och ännu en gång kardar om.

Man samlar vanligen borsten genom att utrycka dem sedan det slagade svinet blifvit skälladt; detta är likväl det *sämsta sättet*, ty borsten förlorar genom skällningen en god del af sin elasticitet, och oskällad borst betalas derföre högre. Ett bättre förfaringssätt är det redan att utrycka borsten före skällningen, eller att afskära dem från det levande djuret; men i detta sednare fall förlorar man en god del af längden och erhåller egentligen endast korta kammborst. Bäst äro *mogna borst* både i anseende till längd och elasticitet, och i detta tillstånd

äro de äfven lättast att samla. Svinet släpper nemligen sitt hår (afkastar de mogna, fullt utbildade håren) uti Juni och Juli månader. Vid denna tid är det en välgering emot djuren att borttrycka borsten från dem; borsten gå då lätt ut och afrifvas sjelf af djuren ifall man ej förut aftager dem, i hvilket fall man jemte förlusten af borst har den olägenheten att de komma ibland gödseln och derefter under flere års tid ligga på fälten och orena fodret.

Ju äldre svinet är, desto bättre är borsten. Afvelssvin lemna derföre vid härfällningstiden de bästa borsten. Härvid bör tillika anmärkas att suggor blifva tamare, då man från dem borttager den mogna borsten.

Hvilket värde de beredda borsten hafva, kan man sluta till af följande meddelande ur den officiella berättelsen om industriutställningen i London:

"Borstmakaren G. Föse från Halle hade utställt Sachsiskt svinhår af olika sorter, nemligen: rena och förberedda till stoppning af madrasser; till 18½ Thlr för Centnern; grå och black borst till groft arbete, Centn. till 40½ Thlr; för penselmakare fem sorter, Centn. till 91½ Thlr; svart och hvit borst för finare arbeten, 4 sorter till 64, 91½, 110 och 220 Thlr pr Centn: skomakarborst, Centn. till 275 Thaler," o. s. v.

Om man också ej uti hvarje hushåll kan befatta sig med beredning af svinborst, så kan man likväl samla dem på det mest passande sätt, och månget hushåll kan lifnära sig genom att uppköpa borst, rena, sortera och åter försälja dem, utom det, att det inhemska borstbinderiet derigenom skulle blifva bättre än hittills försedt med sitt material.

Kaleidoskop.

Den pålitlige lotsen. Den naïvité, hvarmed Irländarne söka öfverskylla sina fel och dumbheter, är högst komisk. Kaptenen på ett krigsskepp, som fått sin första station vid irländska kusten, hade medtagit en irländsk lots, på hvilken skeppets trygghet helt och hållet berodde. "Men är du väl säker på din sak?" frågade honom kaptenen flera gånger. — "Herr kapten kan utan betänkande gå till kojs," svarade lotsen; "jag känner farvattnet så väl som jag känner min mor." — "Men här äro många blindskär och många faror." — "Ha ha! faror! Heli kusten utåt har jag reda på hvarenda klippa (i *detsamma stöler skeppet på*) — och den här var en bland dem."

Bataljen vid Alma.

Ryska blesserade soldater smeka de franska kirurgernas händer.

Slagningen vid Alma.

Den ryska officiella berättelsen om denna slagning lyder som följer:

Furst Mentschikoff innehade den 8 (20) September en position vid Almafloden med 42 bataljoner, 16 squadroner och 84 kanoner. Slagtordningens center stod vid randen af den branta venstra stranden, midt mot byn Burljuk, venstra flygeln på en hög terräng, ungefär 2 werst från hafvet; högra flygeln bildade den svagaste delen af positionen. Framför slaglinien, på högra stranden af floden, voro byn Burljuk och de angränsande vinbergen besatta af skarpskyttar. I reserven, bakom centern, stodo 3 infanteriregementer, jemt 2 lätta batterier fotartilleri; till höger derom 2 husarregementen jemt 2 ridande batterier och bakom högra flygeln ett jägarregemente. En bataljon af reserven sändes att besätta byn Ulukul bakom venstra flygeln, tätt vid hafsstranden. Vid middagstiden satte sig de fientliga trupperna i marsch och angreps beslutsamt vår position. Högra flygeln bildades af Fransmän, venstra af Engelmän. Turkarna förblevo i reserven bakom venstra flygeln. Engelmän såväl som Fransmän anryckte i ordnad skick, i utsträckta linier, under skydd

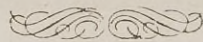

Franska soldater transportera en blesserad rysk högre officer.

af en tät skarpskyttkedja. Våra skyttar emottogo fienden med en väl riktad eld och snart utvecklade sig längs hela linien en liflig gevärseld. Från stridens början anställde de talrika, med (spetskolor skjutande) studsare beväpnade fientliga skarpskyttarnes eld en stark förödelse i våra leder. Såsom första offren för denna mördande eld föllo många befälhafvare, hvilket oundvikligen måste hafva ett stort inflytande på slagningens vidare gång. Sedan de fientliga bataljonerna besatt vinbergen på högra stranden, formerade de sig i kolonner, gingo öfver den lilla ån och utvecklade sig ånyo på venstra stranden, oaktadt våra batteriers oafbrutna eld. Furst Mentschikoff befällte första linien att emottaga fienden med fäld bajonett för att kasta honom tillbaka i ån. Våra bataljoner togo flera gånger geväret i handen och kastade sig, följande sina tappra anförare, framåt, men blefvo hvarje gång emottagna genom den utsträckta frontens förfärliga bataljeld eller genom den täta skarpskyttkedjan och tillbakaslagna med stor förlust. Det fientliga infanteriet uthöll ståndaktigt och orubbligt vårt artilleris förträffligt dirigerade eld: de i linier stående bataljonerna lade sig på marken och sökte skydda sig genom terrängen, tills skarpskyttarna nedskjutit artilleristerne. Vid en af våra divisioner lågo hela servisen och hästarne på platsen. Under den hårdnackade kampen i centern och på högra flygeln, blef venstra flygeln, oaktadt sitt afstånd från hafsstranden, nedmejad genom den fiendtliga flottans eld. Under skydd af denna eld gick en fransk kolonn, i hvars spets befunno sig afrikanska trupper — de s. k. Zuaverna — nära hafsstranden genom Almadalen och trängde, på knappt märkbara stigar, längs den smala sluttningen raskt upp på höjden. Då dessa trupper visade sig i vår flank och nästan i ryggen, nödgades furst Mentschikoff att låta framrycka 2 infanteri-regementen af reserven jemte några husarsquadroner; men det hade redan lyckats fransmännen att uppföra ett batteri på höjderna, hvilket mottog våra reserver med häftig eld. De begge regementerna nödgades retirera. Då furst Mentschikoff nu såg, att venstra flygeln var kringgången, att centern och högra flygeln efter lidna svåra förluster likaledes ej längre voro i stånd att hålla sig, begynte han att återföra alla trupper till Katscha-

ån. Till återfågets beläckande framsköt han husarbrigaden; denna åtgärd, och måhända äfven den betydliga förlust, som fienden måste hafva lidit, afhöllo den ifrån att förfölja oss. De allierade stannade vid Alma och våra trupper gingo först vid midnattstiden öfver Katscha. I denna blodiga slagning var mansspilan anseelig å båda sidor. Å vår sida var antalet af stupade 1762 och sårade 2315; konfusioner erhöles af 405. Bland de stupade voro 45 officerare, ibland de sårade 4 generaler och 96 stals- och andra officerare.

Medan så väl franska som engelska berättelser sagt, att ryssarnes högra flygel, mot hvilken engelsmännen stodo, var den starkaste, förmåles motsatsen i den ryska berättelsen. Man är frestad att tro, det denna ryska framställning af förhållandet härleder sig från det instinktlika hat, som ryssarne vid alla tillfällen under nuvarande krig ådagalagt mot engelsmännen. Antalet af tillfångatagna Ryssar förtiges alldeles. (G. H. o. S. T.)

Halfön Krim.

Sedan nu så mycket blifvit skrivet om Sebastopol både innan och utantill, är det icke mer än billigt, att vi äfven betrakta hela Halfön såsom Rysslands yttersta hållpunkt i Svarta hafvet. Halfön Krim är till och med utan krig, utan Engelsmän, Fransmän och Ryssar i soldatuniform tillräckligt intressant. Hon var en gång förnämsta sätet för det stora tartariska Mongol-riket, hvilket under Temudschin eller Dschingis Khan vid början af 13:de och i synnerhet under Timur Tamerlan i början af 15:de århundradet satte Europa i förskräckelse, sedan han hade underkastat sig hela Asien samt tillbakaträngt och kufvat de erofrande fanatikerna af Mahomeds lära. Spår af detta gamla rike och folk finnas ännu i flera länder och folkstammar i Asien, och i synnerhet på Krim. Denna halfö är uti sitt egendomliga geografiska läge söder om den ofantliga steppen som sträcker sig från Ungern ända till China, synnerligen egnad för nomadlivet. Omkringfluten af Svarta hafvet och Asowska sjön, hänger hon endast tillsammans med asiatiska kontinenten medelst den smala landtungan vid Perekop. Och vägen till henne har alltid varit en bättre fästning mot yttre angrepp, än de begge hafven, den var och är till en del ännu ofrukbara

stepper. Nästan två tredjedelar af ön från landsidan äro försänkningar från bergen vid södra kusten af Svarta hafvet och blott en femtedel af dessa hafva blifvit odlade genom colonisation af Tyskar, Greker och Bulgare. Det var i synnerhet från Tyskland, som, på kejsarinnan Katharina II:s uppmuntran och belöning, utvandrare till Krim sökte att draga vinst af naturens dervarande rika förråder. Krim var hennes favorit. Hon ville höja det herrliga landstycket till ett ryskt Italien och sökte sjelf genom personlig inspektion att öfvertyga sig om framgången af hennes Krimiska kulturplaner.

Krims egentliga herrlighet tranträder på den bergiga södra kusten, emellan Sebastopol och Kaffa eller Theodosia, hvilka genom en 40 mil lång linie för ångbåtskommunikation stå i förbindelse med hvarandra och från Sebastopol landtvägen till Simferopol, i hvilas medelpunkt den gamla Mongolhufvudstaden, Baktshi Seria, har bibehållit sig i hela sin egendomlighet. Markens ofantliga fruktbarhet här under ett italienskt klimat påtryckte de gamla tartariskt-mongoliska invånarnes lif och seder en märkvärdig landtlighet och naturskönhet. Än i denna dag bygga Tartarerna likasom svärlorne sina nästen på bergsbranterna, men omgifne af en grönskande och blomstrande naturrikedom, som understödd af konsten uppnår den högsta skönhet. I sin nationalitet, som en gång beherrskade hela Asien, hafva de bibehållit sig helt och hållet oberoende af de ryska erofranne och de tyska, grekiska och bulgariska kolonisterna. Så liten återstoden af denna en gång herrskande racen än synes, kunde den dock vid en möjligen politisk förändring blifva af stor vikt för Krim. De hafva icke glömt sin gamla blodiga historia, äro frisinna Mahomedaner (utan det kyrkliga och samhälljeliga tvånget hos Turkarne) och föröfrigt kraftfulla, modige, redlige, af naturen ädelmodige, gästfria och öppna i hus och hjerta. Tartar-byarne hopa sig i stor mängd emellan bergen längs med Svarta hafvets kuster emellan städerna Balaklava, Baidar och vidare rundt omkring från Sebastopol till Kaffa: Alupka, Yalta, Aluchta, Kurusen, Uskute, Sudak och Koze, och på landsidan nedåt dalarne omkring Baktshi Seria, Simferopol och Karasu, Bazar. Tyska bönder finner man i synnerhet norr om Sebastopol vid fyra floder, Alma, Bulganak o. s. v. ända till städerna Sarabus (vid Salghir-floden) och Eupatoria eller Koslow vid Kalamitabugten midt emot Donau-mynningarne. Längre in i landet, i nordlig riktning, upphör allt kultur- och menskolif ofta helt och hål-

let på 6 till 20 mil. Blott landvägen från Eupatoria till Jukur, hvarest den med hufvudvägen, som genomskär hela ön från Perkop och den armeniska bazaren på landtungan öfver Simferopol och Baktshi Seria ända till Sebastopol, är försedd med några städer och många små smutsiga byar och krogar, som bebos af Ryssar. Vid hufvudvägen, hvars stationer äro emellan Jukur och Simferopol skola finnas ganska rikastäder, af hvilka i synnerhet bör nämnas Trek Album, Aibar och Diurman. På östra sidan af Asowska sjön framställer sig först åter på andra sidan af steppen någon kultur och stadslif längs med mynningarne af Salghir- och Karasu-floderna. Vid deras sammanflytande ligger Tokur, längre bort Schakut, derefter fästningen Arabat med ingången till den ofantliga, smala landtungan af samma namn, hvilken skiljer den s. k. "ruttna sjön" nästan helt och hållet från Asowska sjön. Den snibben af ön, som sträcker sig långt ut åt Kaukasus emellan Asowska sjön och Svarta hafvet, är helt och hållet jemn och skildras som en evigvarande trädgård, uti hvilken sex å sju städer och en mängd byar skola hafva att fagna sig öfver ett verkligt paradiskt klimat. Visserligen är detta icke känt af någon "Europé", alldenstund Krim först genom kriget börjat få något intresse och så vidt vi veta hafva ingen af de många tyska, engelska och franska resande, som fabricera böcker om sina färder, gjort detta ryska paradis, denna medelpunkt för den sjöbadande ryska aristokratien, till föremål för sina studier. Engländeren Olyphants verk, den enda originalkällan i nyare tiden, inskränker sig blott till Sebastopol och nejden omkring detsamma.

I historiskt afseende bemärka vi blott ännu, att Krim, efter det stora Mongolrikets fall, till början af femtonde århundradet var turkiska riket tributigt ända till 1474. Krim-Tartarerna frigjorde sig flere gånger, så att Ryssland ofta lade sig emellan, för att bringa dem tillbaka till deras undersåttliga pligter emot sultanen. Således eröfrade de Krim år 1733, men öfverlemnade det till Turkiet 1784 men återfick det åter utan förbehåll 1791 med bifall af alla europeiska stormagter, af hvilka några påstå, att de, trots den engelsk-franska expeditionen, icke heller nu vill taga det tillbaka från dess egare.

Tartarernas lif och byar skulle för bokfabricerande resande lemna många intressanta ämnen. Oftast träffar man sådane

byar fastklibbade vid bergens öfversta terrasser. Mos.eerna höja sig af tjockt byggnadsvirke, synnerligast valnötträd. Husen läggas omedelbart vid bergsspetsen, hvars högsta kamm bildar en linie med de flata taken. Taken utgöra de vanliga upphållsställena om dagarne. Nedunder uti de festerlösa hålorna sofver man blott. Uppe på taket emellan mullbärs-, fikon- och valnötträdens kronor, som omgifva hyddan, motager Tartaren sin gäst, här torkar han sin gröda, sin frukt. Frånmande erhålla bästa platsen och behandlas utomordentligt höfligt och hjertligt och i de bättre husen (d. a. på taken) trakteras så grundligen med the, att det upptages ganska illa, om man icke tömmer minst 15—20 koppar. En engländer, som en längre tid i Kasan var blottställd för denna Tartar-vänskap, måste förmligen begagna medicin, för att motarbeta verkningen af det starka, heta theet i portioner af 20 koppar en tre, fyra ända till fem gånger om dagen under en värma af 28 till 30 grader Reaumur.

Några bland de gamla adelsfamiljer, hvilkas förfäder hjälpte Dschingis-Khan att slå, ega ännu ofantligt stora länderier, af hvilkas afkastning de lefva bekvämt och hafva tillika omgifvit sig med all möjlig europeisk och orientalsk lyx. Deras gästfrihet emot främmande skildras som verkligen storartad och glänsande, så att turisten här skulle hafva liksom billiga som fruktbarande dagar. Med denna gästfrihet förenar sig en allsidig hjertats öppenhet. Om natten äro husen blott stängde medelst bräder, men om dagen äro de med allt familjelif och sysselsättningen i det inre helt och hållet öppna åt gatorna, hvilka alla äro mycket trånga i Tartar-hufvudstaden Baktshi Seria, så att den i alla afseenden ganska karakteristiskt är olik de långa, breda gatorna och de stängda husen i ryska städer. De hafva för världen inga hemligheter. Husen motsvara deras hjertan. Hvar o h en som kommer är välkommen i ord och handling. Baktshi Seria har förblifvit helt och hållet tartarisk. Ryska regeringen har ansett det för rådligt, att låta den behålla sin husliga och sociala egendomlighet. Utom några ryska tjänstemän, tyska målare och smeder af zigenarracen är allt tartariskt. Trots sina breda kindknötar, sneda ögon och gulaktiga färg utgöra de en slön, nobel människorace, hvars stolthet och manlighet än mera höjes af den pittoreska dräkten. Detta pittoreska element är i synnerhet framträdande hos det kvinliga könet, hvilket alls icke hålles så instängdt och åsidosatt som hos de rättrogne muselmännerna. Tartaren hål-

ler sig också i regeln blott till en hustru. Det pittoreskt sköna i drägt, hållning, rörelse och folklif utmärker föröfrigt flera orientalska folkklasser mycket fördelaktigt framför vår vestliga civilisation. Vi hänga en skön målning på väggen, död på duken. Den serbiska, wallachiska, tartariska flickan är denna målning i verkligt, friskt lif, af kött och blod, med naturliga blommor i yppigt svallande hår, med brokiga band och dräkter och med verklig grace af instinkt, af naiv, medfödd skönhetskänsla i sina eldiga dansar. Under sådane omständigheter behöfver man ingen skönhet, utförd i olja på duk, hängande på väggen. Vi behöfva dem visserligen så mycket nödvändigare omkring oss, alldenstund vi sakna konsten och skönheten inom oss.

Krims södra kuster och städerna derstädes är det Italien, som tjenar det förnäma Ryssland till badorter. Engländerna sågo dem till och med i år genom kikaren sitta vid stranden och skratta, och barn lekte med musslor och stenar, som om de visste, att engländer och fransmän icke ville tillfoga dem något ondt. — Många ryska adliga familjer hafva här sina sommarnöjen emellan vinberg, blomstrand oliv-, orange- och pomerans-, fikon- och citron-träd. Bergskedjan, som här i närheten af Svarta hafvet ofta höjer sig ända till 4000 fot och helt och hållet brant som en vägg, skyddar dessa städer och palatser jemte vegetationen mot alla nord- och östanvindar, så att solen och sydvinden här gör landet till det, "hvarest citronerna blomma och orangerna glöda i det dunkla löfvet." Man skördar äfven här ett eldigt, maderalikt vin och till och med champagne, som i fullt mått njutes, äfvensom de ryska starosterna här öfverhufvud skola bortslösa ofantliga summor, för att under sin badsaison så mycket som möjligt göra sig skadeslösa för sitt lif i det inre af Ryssland. Utom dessa sommarnöjen och städer höja sig stolta, praktfulla hus, uti hvilka mot betalning erbjudas sig alla möjliga nöjen och förströelser med orientalsk pragt och yppighet.

Uti Baktshi Seria bör ännu omnämnas det präktiga, gamla palatset för de forna Khanerna, med en begravningsplats, uppfyllt med minnesvårdar af marmor med rörande, ofta högst poetiska inskrifter, hvilka beteckna de gamla herrskarnes och eröfrarnes hvilställen. En afkomling af det gamla herrskarehuset lefver ännu och skildras som en mycket vis och lärd herre, "som har sett många människors städer och förstätt deras linnen," såsom Homer sjunger om Odysseus.

Bland alla Krims städer är Sebastopol den obehagligaste. Rundtomkring staden äro alla träd fälda, på det de icke skulle gifva någon sig närmande fiende skydd, och öfverallt är det upprest murar och vallar och borgar af mjuk kalksten, hvilken, just igenom sin mjukhet, aldrebäst kan trotsa kanonerna, alldenstund den förlamnar kulornas kraft.

Dessa notiser öfver Krim torde anses såsom föregångare. Kanke erhålla vi snart nog rännare underrättelser, hvilka bland annat äfven bestämdare torde fastställa uppgiften af namn på olika ställen. De här begagnade uppgifterna äro hemtade från engelska författare.

Högtidlighet vid Fatime Sultanehs förmälning.

Klementine.

(Forts. fr. N:o 45.)

"Ja, hans nåd. Då han för tjugo år sedan flyttade in från sina gods till residenset, inredde jag helt och hållet hans hotell. Möbler, gardiner, tapeter, vagnar — alltsamman är mitt arbete. Tapeterna — nå, de äro visserligen komne något ur modet — —"

"Det var just derom jag ville tala med er. Jag ämnar nemligen att låta bekläda hela första våningen med nya tapeter, sälja de gamla möblerna och anskaffa nya. Ni öfvertager de gamla sakerna, beräknar mig dem så högt ni kan och lemna mig i stället nya och moderna."

"Jag skall betjena er godt och reelt, hans nåd. När får arbetet påbörjas?"

"I dag, i morgon, när ni vill — blott att allt är i ordning om tre veckor."

"Derpå kan ni räkna."

"Ni känner det lilla blå rummet bredvid salen?"

"Fullkomligt."

"Det rummet rekommenderar jag i synnerhet till er konst och smak. Förvandla det till en intagande dame-boudoir, till ett verkligt fétempel. Sidentapeter, sidengardiner, gobeliner, engelska möbler — kort sagt så, som om en furstinna skulle bebo detsamma."

"En furstinna!" utbröt leende den gamle Thaddeus. "Alltså får jag lof att aflägga min lyckönskan?"

"Tyst!" afbröt junkern med ett fint leende. "Denna sak är ännu en hemlighet. Såväl mina politiska som mina andra vänner tränga på mig, att jag skall taga mig en fru af gammal god familj. Jag har låtsat, som om jag icke hade lust att gifva mig; men redan för fyra veckor sedan har jag träffat mitt val."

"Är det möjligt?"

"Ja, min vän, en ung, intagande flicka, Berlins första, pikantaste skönhets erhåller min hand. Allting är afgjort, och så snart er konst har inredt mitt hotell till ett henne värdigt emottagande, förer jag henne till världens förvåning hem. Jag är en vän af öfverraskningar — alltså tysthet, skyndsamt, smak och konst. Om bestämda gränser för priset kan naturligtvis icke komma i fråga."

"Hans nåd, jag ville egentligen redan i dag jaga min verkgesäll Fritz, på dörren, för att straffa honom för hans försumlighet; men nu skall jag uppskjuta denna rättvisa handling tills jag verkställt edra uppdrag, ty den pojken är min bästa ar-

betare. I eftermiddag skall jag taga lokalen i ögonsigte, och i morgon skall arbetet börja. De gamla möblerna skall jag låta bringa hem i mitt magasin och skall samvetsfullt värdera dem."

Thaddeus framlade nu för junkern ritningar på möbler och prydnader för rum. Medan detta föregick egde följande scen rum i det tillgränsande magasinet. Doris hade dragit sig tillbaka dit, för att undvika den förälskade junkerns närgångenhet. Häröfver kan man icke förundra sig, ty Doris var ett verkligen älskvärdt och intagande barn. Hon gömde sin fot uti en så näpen sko, att man knappt kunde varseblifva en liten svart strimma emellan golvet och hennes hvita strumpa. En sådan sko är en egendomlig prydnad för de berlinerflickor, som hela dagen tillbringa sin tid i ett magasin. Samma omsorg, med hvilken de sirliga små fötterna ombuldas, använda de också på den lätta gröna thibetsklädning, som tätt omsluter och prydligt afteknar deras kroppsformer. Klädningen betäcker allt med stor omsorg, men den låter ana kroppens skönhet och ungdomliga rundning. Det lilla svarta halsbandet af sammet med bronsläset upphöjer hudens hvita färg, likasom de smala svarta banden omkring handlofvarne, der de äro hopbundne i en liten rosette. Det lilla förklädet af svart taft bäres blott för att ännu mera höja deras smärta lif och för att i dess små fickor upptaga hälften af de små händerna. Doris kände väl fördelarne af dessa små toalettkonster, men hon begagnade dem blott därför, att hon hade sett andra bruka dem så. I denna medvetelshet lög ett behag mera för åskådaren. Hon hade ett fint ansigte, rosiga kinder, hvit hy, mörkblå blixtrande ögon, en lätt hvälfad panna och sorgfälligt benadt brunt hår.

"Den gamle narren!" utbröt hon förargad, i det hon steg in i magasinet, hvars glasdörrar erbjöd utsigt åt gatan. "Vid hvarje tillfälle förföljer han mig med sina förolämpande anbud. Jag vill slå vad, att det bref jag i går erhö, kom ifrån honom! Men jag skall taga mig i akt att läsa det, ty det vore en förolämpning emot min Fritz, som jag älskar af hela mitt hjerta. Och att han älskar mig åter tviflar jag ej på. Hvarför putsar han sig så, hvarför använder han hela sin förtjänst på moderna kläder? Ack, jag gör ju på samma sätt, för att behaga honom, och hade jag ännu vackrare kläder, så skulle jag alltid bära dem. I sanning, Fritz ser icke ut som en tapetsör, han liknar en ung köp-

man, som arbetar på ett kontor. Men hvar manne han dröjer så länge? Kusun har rätt att vara ond på honom, hvar gång han blir så länge borta. Men jag kan det icke, så snart han räcker mig handen och ler så vänligt emot mig, har min vrede försvunnit."

Hon trädde fram till fenstret och tittade nedåt gatan.

"Der kommer han äntligen!" hviskade hon gladt öfverraskad. "Han bär den nya Talma-manteln, som han talade om. I sanning, en köpman kan icke se ståtligare ut. Man skulle tro, att han vore skapad för de eleganta kläderna. Ack, och huru ståtligt hatten tager sig ut på de bruna lockarne. Store Gud, hvad är det? Han helsar och stirrar efter vagnen — der kommer en annan farande — Fritz, gå åt sidan! Huru hästarne stegra sig! Fritz, för Guds skull!"

Doris vände sig bort och betäckte ansigtet med begge händerna, som om hon icke längre kunde åse det fasliga skådespelet.

Då hördes på gatan ett högt skrattande och en röst som ropade:

"Kör bara på, jag kommer icke under edra hästar! Hvad det är för ena ängsliga menniskor!"

Straxt derefter öppnades dörren och Fritz trädde in.

Darrande vände sig den förskräckta Doris till den inträdande.

"Ack, der är ni ju, och jag trodde — —"

"Hvad?" frågade Fritz, i det han lade sin arm omkring hennes smärta lif och vänligt betraktade hennes ansigte.

"Att ni hade kommit under hjulen."

"Däraktig fruktan, min kära Doris! Det hade varit skada för min nya mantel! Nä, huru kläder den mig! Huru tycker ni om mig?" frågade Fritz, i det han ställde sig framför henne.

"Förträffligt!" ropade Doris, som vid denna syn hade glömt all rädsla. "Ack, om kusin Thaddeus får se er."

"Hvarför?"

"På det att hans vrede öfver ert långa uteblifvande måtte lägga sig."

"Om den gamle är vred eller icke, det bryr jag mig icke om! Nu är det middag, och jag som verkgesäll och ritare har två timmars middagsrast. Dessa hvilotimmar vill jag använda till att läsa en roman."

"Huru, nu vill ni läsa?"

"En anständig man, min nådiga, finner större njutning af andlig föda, än af ett välbesatt bord. En god roman är för mig en godbit. Ur den hemtar man lefnadskloket, anständighet, seder och vackra ta-

lesätt, som man vid förekommande tillfälle kan begagna. Ack, och i synnerhet de franska moderna sakerna! Huru elegant, huru galant och pikant! Läs franska romaner, Doris, och ni skall bli en komplett dame.”

I detta ögonblick lät ljudet af en liten klocka höra sig.

”Det är kusin!” sade Doris. ”Jag skall gå in till honom.”

Hon aflägsnade sig.

”Och jag,” hviskade Fritz, ”skall lägga af mig mina borgade kläder; herr Thaddeus torde kanske icke vara helt och hållet nöjd med, att jag agerar sprätt. Ack, i dag har jag promenerat med henne under den Linden! Hvilken intagande, älskvärd flicka! Och för denna lycka har jag denna Talma-mantel, mitt sätt att vara och mitt snillrika samtal att tacka. Visste hon att jag vore en tapetsör, så skulle hon nog akta sig för att tala med mig. Jag är så lycklig, att jag helt och hållet förlorat appetiten. Huru officerarne bligade på mig, man såg tydligen afunden och svart-sjukan afteknade i deras ögon. Så långt har jag bragt det, att jag rivaliserar med gardets officerare! Jag slår dem alla ur fältet, jag måste segra!”

Under denna monolog hade Fritz öppnat en af de praktfulla klädesskranken, hängt in de eleganta kläder, han tagit af sig, och åter stängt dörrarne. Derefter tog han på sig sin arbetsrock, bandt derutanpå ett grönt ylleförkläde, tog upp ur fickan en bok, satte sig på en stol vid fenstret och började läsa. I denna ställning träffade Doris honom, då hon kom tillbaka. Sakta smög hon sig fram till hans stol och hviskade honom i örat:

”Herr Fritz!”

”Hvad behagas?” frågade den unge mannen utan att se upp.

”Man har skrivit ett bref till mig.”

”Ett kärleksbref?”

”Ja nästan.”

”Lycka till!” svarade Fritz likgiltig.

Den stackars flickan teg ledsen ett ögonblick; derefter fattade hon mod och frågade:

”Är ni icke nyfiken att få veta från hvem det kommer?”

”Nå?”

”Från en stor herre.”

”Det är romantiskt!” utbröt Fritz i det han såg upp. ”Hvem är denne store herre?”

”Nå, min kära Fritz, för er behöfver jag ej dölja något — jag tror, att brefskrivaren är den gamle junker von Below.”

”Honom känner jag! Tag er i akt, Doris! Junkern är en annan don Juan, en sann

Lovelace, som den herrlige Paul de Kock säger. Vid frasandet af en fruntimmersklädning far han samman, och ett vackert flickansigte låter honom taga sin tillflykt till medel, som äro eleganta men förfärliga. Akta er, Doris, junkern är alla vackra flickors olycka.”

”Jag försäkrar er, Fritz, att jag alls icke kan tåla denne man, änskönt han alltid är vänlig emot mig. Jag känner en rysning —”

”Väl sagdt; att känna en rysning, är ett herrligt uttryck! Doris, det gifves företeelser i det menliga lifvet, som — —”

Den talande afbröts af glasdörrens öppnande. En skepnad visade sig, som helt och hållet var egnad att väcka de känslor, om hvilka Fritz just nu så entusiastiskt talade. En lång, torr människa steg in, hvilkens egendomliga ansigte uttalade en djup, isande tanke. Blicken från hans stora bruna ögon under svarta buskiga ögonbryn uttryckte kall ironi och gränslös tilltagsenhet. Hans långa, af otaliga rynkor genomfärdade ansigte var blyfärgadt, och då han tog af sig hatten, visade sig en hårlös, fyrkantig skalle. Några raka grå hårtestar föllo på begge sidorna af hans hufvud ned på kragen af hans simpla blå, ända till halsen hopknäppte rock, uti hvars knapphål befann sig ett ordensband af en så odesiderad färg, att til och med den finaste kännare icke skulle kunnat bestämma den. Hade ansigtet icke burit den besynnerliga pregeln af kallt förakt och djup filosofi, skulle man haft det präktigaste Don Quixote-hufvud framför sig. Hans kroppsbyggnad var mager och senig, och lät sluta till en efter allt utseende ovanlig styrka. Hatten, som han höll i den fina, hvita handen, var tmligen ny likasom hans simpla rock.

Doris hade förskräckt dragit sig bakom Fritz, som stigit upp och betraktade med frågande blickar den besynnerlige främlingen.

”Hvar är magasinets herre?” frågade en vacker, välklingande basstämma.

I samma ögonblick öppnade sig kontorsdörren och herr Thaddeus visade sig.

”Han står framför er,” svarade Fritz, visande på sin principal.

”Min herre,” sade främlingen, ”ni har fått i uppdrag att öfvertaga den aflidne baron von Belows gamla möbler och i deras ställe leverera nya?”

”Ja, min herre,” svarade tapetsören. ”Just nu lemnade den aflidnes broder mig, sedan han med mig hade uppgjort denna affär.”

”Jag vet det. Ni vill naturligtvis som affärsman åter sälja dessa saker?”

”Utan tvifvel, men, min herre, denna handel skulle ännu förblifva en hemlighet, och ni har redan kännedom om densamma?” frågade herr Thaddeus förundrad.

Främlingen förblef kall och lugn som förut.

”Ni behöfver ej frukta, att man kommer att beskylla er för en indiskretion,” svarade han. ”Jag erfor hemligheten — sedan ni nu nämner det så — förr än ni. Vänskap till den döde föranlåter mig att köpa hans gamla möbler, och på det att någon annan köpare icke skall komma före mig, erbjuder jag mig med ens att erlægga det pris, som ni kan fordra. Det enda villkor, jag förbehåller mig, är, att sakerna förblifva så som de befinnas. Hvilken som helst förändring, till och med den aldraringsaste, skulle för mig förringa deras värde. Det ligger uti ert eget intresse, att vår handel förtiges för junkern. Har ni lust?”

”Jag har ingen orsak att undandraga mig denna handel; men alldenstund jag ännu icke är i besittning af sakerna —”

”Mycket rätt; jag fordrar ej annat än det löfte, att jag har företrädet vid köpet.”

”Det lotvar jag er.

”Var då god och tag hundra Thaler på hand.”

Främlingen framtog en plånbok och lade den nämnde summan i banknoter på bordet.

”När kan jag åter infina mig?”

”I morgon!” svarade tapetsören.

”Alltså i morgon!”

”Och med hvem her jag äran —?”

”Mitt namn gör intet till saken, alldenstund jag vid möblernas emottagande betalar kontant.”

Köparen helsade och lemnade magasinet. Thaddeus, en mer än försigtig man, pröfvade banknoterna och skyndade in på sitt kontor, för att förvara dem uti en eldfast kassakista af jern. Den stackars Doris, som gerna ännu en stund velat tala med Fritz, måste följa honom. Fritz ville åter intaga sin plats, då han på golvet upptäckte ett papper. Han tog det upp — det var ett öppet bref med adress: ”Herr Julian, genom fru Hammerschmidt vid Z . . gatan.”

”Detta bref har den romantiske främlingen tappat,” tänkte Fritz. ”M-n hvad nu! Fru Hammerschmidt på Z . . gatan är min klädmäklerska, som mot god betalning hyr mig de eleganta kläder, med hvilka jag sprätter — den gamla drifver många slags affärer, sedan hon äfven står i förbindelse

med denne herre. Vore jag icke nu tvungen att stanna i magasinet, så skulle jag genast gå och återlemna henne brevet."

Fritz var en alltför ifrig läsare för att han skulle kunnat underlåta att göra sig bekant med brevets innehåll. Han kastade ännu en gång ögat ut på gatan, för att öfvertyga sig, att främlingen icke kom tillbaka och läste derefter följande rader:

"Vänta mig icke i afton. Farmor vill ej afstå ifrån att besöka kommersrådets bal, och jag måste följa henne, såvida jag icke vill förolämpa henne. Ni vet ju, att en timme hos er är mig kärare, än en hel natt i det förnämsta sällskap. I morgon afton klockan half åtta ser ni mig åter. I dag måste jag följa min farmor, för att icke förråda vår hemlighet.

Er

Klementine."

"Klementine — farmor?" frågade Fritz bestört sig själf, i det han lade handen på pannan. "Och sedan denna handstil, som förekommer mig så bekant?"

Hastigt tog han upp ur sin västficka en liten portmoney, framtog härur ett omsorgsfullt hopviket papper och jämförde de derpå skrifne raderna med dem i brevet.

"Jag är förlorad!" utropade han patetiskt. Det är samma Klementine, som skrifvit detta brev! I morgon afton klockan half åtta är jag hos fru Hammerschmidt, och råkar jag min medtäflare, så jagar jag honom en kula igenom hufvudet! Den intagande Klementine kan blott älska mig, och jag har rättighet att fordra hennes kärlek."

Fritz kastade sig på en stol och började läsa, för att komma på andra tankar.

IV.

Klockan slog nio, då junkern med sin brorson, Ernst, trädde in i kommersrådets salon. Onkeln bar sina civila kläder, brorsonen sitt regimentes uniform. Begge blefvo mycket vänligen mottagne af husets herre. Derefter skiljdes de åt, för att i den glänsande samlingen helsa på bekanta personer. En stormande balmusik började vid hundratals vaxljus, som till dagsljus upplyste den prydliga salen. Paren ordnade sig till polonäsen, som skulle börja balen, och anfördes af en lättfotad danseur, som den tiden var på modet. Orchesterns toner gäfvos signalen till en af dessa öfverdådiga bankirfêter, hvilka icke hafva annat syfte, än att låta den borgerliga rikedomens präla för adeln. Blott få år hade förflutit sedan den sista fatala revolutionen och redan dansade liberalism och

from konservatism med hvarandra. Begge räckte broderligt hvarandra handen och höllo med glada ansigten jemna steg. Bankirens guld hade förenat alla sinnen under nöjets mantel.

Ernst stod i närheten af ingångsdörren och betraktade tankfullt de lysande vågorna. Då frasade ett par förbi honom, vid hvars åsyn han rycktes upp ur sina funderingar. Det var Klementine och den länge junkern. Hon var klädd i hvitt, enkelt och smakfullt, och det bruna håret smyckades af samma marabouts, till hvilkas inköp han varit ett doldt vittne. Öfverraskade honom Klementines närvaro på balen, så satte den mine, med hvilken onkeln förde den intagande dansarinnan förbi honom, i förvåning. Ett ironiskt triumferande leende lekte omkring hans tunna läppar, och de blixtrande blickar, som utforo från hans små ögon tycktes fråga: begriper du nu, hvarför du måste följa med mig på balen?

Hvilka betraktelser inträngde sig icke på den olycklige, svartsjuka löjtnanten! I ett nu såg han Klementine på den ensamma gatan, i modemagasinet, "unter den Linden" vid sidan af den unge mannen, som ville skicka farmodren ensam hem, och här fördd af junkern, hvilken tycktes likasom hafva tvingat henne att ledsaga honom.

Polonäsen hade slutat och damerna sutto på sina platser. Då såg Ernst, huru junkern, i samtal med farmodren, förde henne omkring i salen och försvann med henne i ett sidorum. Klementine satt ensam på en praktfull stol och fläktade med sin solfjeder på det glödande ansigtet. Hon hade sett honom, han helsade, och likasom dragen af hennes magnetiska blickar, steg han fram till henne och tog plats på den stol bredvid henne, som farmodren hade lemnat. Leende räckte hon honom sin lilla hand.

"En ovanlig lycka!" hviskade hon med det henne egna behag och älskvärdhet.

"Jag kan icke tro, att ni saknar mig, Klementine!" hviskade Ernst med en af sinnesrörelse häfvande stämma.

"Redan åter förmodanden!" utbröt hon smått förolämpad. "Blott hemligheter tillåta antaganden, och jag —"

"Har ni inga hemligheter?" afbröt Ernst i en bitter ton.

Klementine höjde med behagfullt koketeri sitt lilla hufvud.

"Jag måste anses löjlig, om jag här upprepade de samma betydanden, som jag så ofta har uttalat. Emellertid finnes det

väl icke någon uog flicka utan sina små hemligheter —"

"Och meddelandet af en hemlighet förutsätter en vänskap, som jag kanske icke förtjenar. Dock, likamycket, Klementine, har ni hemligheter, så kunna de blott vara oskyldiga och vördnadsvärda, och ingen eger rättighet att deröfver gyckla."

"Så äro karlarne!" hviskade hon med en suck, i det hon på Ernst kastade en smärtsam blick. "Öfverallt äro de hemligheter, den minsta, obetydligaste anledning väcker deras misstanka och hvarje steg, en stackars flicka tager, underkastas deras kritik. Om ni betraktar mig med de vanliga karlögonen, Ernst, så måste jag om ert hjerta fatta en mycket dålig tanka."

"Ni fordrar, Klementine, att jag, just jag skall göra ett undantag?"

"Om jag af er hade väntat något annat än obetingadt förtroende, måste jag icke hafva värderat er. Till och med försöket till ett rättfärdigande skulle innebära en anklagelse, som jag icke förtjenar."

"Och det oaktadt, Klementine, sönderlites mitt hjerta af ett förfärligt tvifvel."

"Hvad menar ni?" frågade hon förolämpad.

"Jag ber om ett ord till förklaring."

"Min herre, ni har aldrig förstätt mig, eljest skulle ni icke förolämpa mig!"

"Jag förstår er blott alltför väl, Klementine, och därför beundrar jag er."

"Det är för mycket!" hviskade hon med darrande läppar.

Den unge mannen ångrade, att han gått så långt, och dock tillät honom hans känsla af svartsjuka ej att vända om. Sedd af balgästerna måste han akta sig, att hans miner ej förrådade hans inres tillstånd; han lutade sig ned emot henne och frågade sakta:

"Ni var i går afton i ett hus vid Z . . . gatan? till fots — ensam —?"

"Hvarför nämner ni denna gata?" frågade hon, och hennes sinnesrörelse tycktes plötsligen hafva försvunnit. Hennes rena, barnsliga röst lät icke ana ringaste rörelse, hon rodnade icke och det himmelska ögat betraktade honom så lugnt, som om det ville spara honom den förebräelse, som den just nu framställda frågan förtjente.

"Var ni då icke der, Klementine?" frågade han derpå förvirrad, då hon teg. "En fisker upptog er icke och förde er till ett modemagasin, hvarest ni köpte de fjedrar, som pryda ert hår?"

"Jag har hela aftonen i går varit i mitt rum."

"Huru?"

"Och allt det ni föröfrigt nu berättar är mig helt och hållet främmande."

Dessa ord uttalade hon så lugnt och med en så öppen panna, att de buro pregela af den renaste sanning. Drreffter satte hon med en obeskriflig grace sin solfjeder i rörelse och tillfläktade sig luft. Ernst skulle hafva gifvit sitt lif, om det hade varit honom möjligt, att i detta ögonblick läsa i hennes hjerta. Klementine var antingen ett helgon, som han svårt förolempat, eller en skrymterska, den största virtuos i förställningskonsten.

"I detta fall måste den omnämnda damen hafva en påfallande likhet med er," hviskade han.

"Min herre," svarade hon med denna kalla artighet, som hos unga damer antar utseendet af en retande impertinens, "min herre, jag vill för er heder icke tro, att ni om aftnarne smyger efter fruntimren, för att utspana deras hemligheter."

I detta ögonblick kom junkern och Klementines farmor tillbaka. Ernst reste sig och inrymde platsen åt den gamla damen. Orchestern började en tjusande vals, den länge junkern inböd Klementine till dansen, hon mottog bjudningen och det olika paret sväfvade igenom salen. Farmodren underhöll sig med kommersrådinnan, som hade intagit Klementines plats.

Ernst kastade sig på en soffa i närmaste nisch. De mest olika tankar genomkorsade hans hufvud, hvilket brände liksom i feber. Hans passion för den unga flickan tillvexte i samma mån som de hinder, som ställde sig i hans väg. Hvad skulle han efter detta samtal tro om Klementine? Han visste icke om han skulle fördömma eller frikänna henne. Hon lefde i hans tankar och hjerta, han fann henne mera intagande den omslöjade misstankans ljus, än i detta dygdens helgonsken, som hade gjort henne till hans ideal. Då väckte honom plötsligen junkern upp ur hans djupa grubblande.

"Nu, min käre brorson, du tycks i sanning icke vara disponerad för en ball!" utbröt han skrattande. "I stället att välja dig en skön dansarinna, ligger du drömmande uti ett ensamt hörn af den glänsande salen. Kom med mig in i matsalen, bankirens champagn är förträfflig! En butelj skall räcka till att göra dig känslig för den nyhet jag har att meddela dig."

"Hvilken nyhet?" frågade Ernst. "Hvem angår den — er eller mig?"

"Mig, min brorson, mig!"

"I alla fall är den väl angenäm?"

"Och för mina vänner något öfverraskande, något förvånande?"

"Låt höra då."

"Denna afton har bestämt min framtid."

"Huru?"

"Jag gifter mig."

"Mottag då min lyckönskan."

"Tack!"

"Och hvem är den lyckliga?"

"Du känner henne, Ernst! Gissa!"

"Fru von Falk?"

Junkern utbröt i ett skallande skratt, deretter yttrade han försmädligt:

"Din skarpsinnighet är enorm, Ernst! Du förtjente en syssla vid hemliga polisen!"

Ernst teg förlägen, ty han erinrade sig den kalla förebräelse, Klementine gjort honom.

"Nu," fortfor junkern, "kan du icke för mig träffa något bättre val?"

"Nej!"

"Då får du tillåta mig, att jag korrigerar dina felaktiga åsigtter. Icke farmodren, utan sondottern blir min fru."

"Klementine?" utfor Ernst.

"Klementine von Falk, Berlins mest firade skönhet. Är hon än fattig — hvad gör det? Jag eger pengar och hon bringar mig skönhet, ungdom, snille och en gammal, oklanderlig adel. Mer kan en man till ersättning för sin frihet icke fordra. Om fjorton dagar är förlofningen, och andra fjorton dagar derefter är brölloppet. Jag skulle tro, att jag ej på något bättre sätt kan använda min broders qvarlåterskap, ty Klementine är hans guddotter, som han alltid älskade och utmärkte. Ernst, du är min gäst vid förlofningen och brölloppet!"

Junkern aflägsnade sig och anslöt sig till de begge damerna, som långsamt spatserade omkring i salen.

"Hvad är det? Hvad är det?" tänkte Ernst, i det han lade begge händerna på sitt heta hufvud. "Den gamla damens spekulation, att vilja tillförsäkra sig den rike arvingen, är nu förklarad. Den fattige brorsonen måste vika undan för den rike onkeln. Men Klementine — ingår hon på bytet? Efter det som passerat denna afton måste jag antaga det. Hon är ej i stånd till någon sann kärlek, hon sträfvar blott efter rikdom. Hennes åstundan är nu uppfyllt, ty junkern eger en stor förmögenhet. Men huru skall jag i detta fall förklara mig hennes hemlighetsfulla besök? Hvad förde henne till det usla huset vid den aflägsna gatan? Hvarför visar hon sig offentligen med den unge mannen, af hvil-

ken hon tyckes vara beroende? Hvilken labyrinth af intriger!"

Ernst kände sina tankar förvirras. Än syntes vreden hos honom vilja taga öfverhand och han svor inom sig sjelf att taga reda på hemligheten af dessa intriger — än tycktes han vilja fälla tårar öfver den arma flickans fall. Men alltjemt beherrskade hans passionerade kärlek de känslor, som omvexlande aflöste hvarandra. Engeln hade han mistat och i dess ställe återfått den gudomligaste bland demoner. Än fördömde han Klementine såsom synderska, än tillbad han henne som ett helgon.

Man tillsades att gå till bords. Gästerna försvunno småningom i den tillgränsande salen, hvarest taffelmusiken lät höras sig. Ernst försökte att hinna utgången, för att återvända hem; men gästernas långsamma ström nödgade honom att stanna bakom en pelare. Då visade sig äfven Klementine vid den strålande brudgummens arm.

"I morgon afton förer jag er på operan," yttrade han inställsamt. "Musik och dekorationer äro magnifika!"

"Utan tvifvel," svarade Klementine, "men jag får bedja er ursäkta mig."

"Tycker ni då icke om operor?"

"Nej!"

"Så förer jag er till franska theatern."

"Jag är för i morgon afton bortlofvad — en väninna —"

De följande orden kunde Ernst ej längre uppfatta. Han hade hört nog. Likasom bedöfvad lemnade han bankirens kus och irrade ännu en timmas tid omkring på gatorna i den kalla nattluften, innan han sökte sin boning. Han skakades af en så stark feberfrossa, att han måste intaga sängen. Han var ännu vaken då junkerns åkdon fram emot morgonen hemförde den lycklige fästmannen. Vid middagstiden lät han sin afskedsansökan afgå.

V.

Aftonen var mörk och en kall vind förde de första snöflockarne igenom luften. Klockan hade knappt slagit sju innan Ernst, inhöljd i en kappa, beträdde Z... gatan och började spatsera fram och tillbaka framför det oss bekanta huset. De sista orden, som han af Klementine hört på balen, hade föranledt honom till den misstanken, att hon i afton ämnade upprepa sitt hemlighetsfulla besök. Hans svartsjuka satte detta besök i förbindelse med den unge mannen, som aftonen förut hade undvikit honom igenom gångens gallerdörr. (Forts.)

